

- הבעטליר שהיה בלא ידיים ← עמ' 2
- רפואת בת המלך ← עמ' 3
- מי אמר שאת לא יודעת לחנך? ← עמ' 5
- שיחת חברות על חיצים ורפואות ← עמ' 6-7
- סיפור מהחיים ← עמ' 9
- מילתא דשטותא ← עמ' 10
- למצוא נקודות זכות ← עמ' 11

לדבר מהתכלית

את הפה שלנו לשם, לדיבורים על התכלית! עקר שמירת הזקרון, הינו לזכר היטב את אלקותו ואדנותו! תבדך ולא ישכח אותו לעולם הוא עלידי דבורים קדושים, כי הדבורים הם כלים לקבל על ידם התנוצצות אור אין סוף! תבדך, וכל מה שמרבה לדבר ביותר דבורים קדושים הוא ממשיך התגלות אלקותו יותר וזוכה לזכר אותו! תבדך ביותר... (השתפכות הנפש צ"ח) פעם ביום נעשה לנו חופש גדול אמיתי. נופש לנשמה. ניקח אותה הצידה מכל ענייני קטנות העולם. נספר לה שכל הגשמיות לא תעזור לה כלל וכלל, נספר לה שיש השם בעולם והוא אוהב אותה מאוד, נספר לה שאסור לדאוג, כי יש מי שדואג בשבילנו להכי טוב, והוא משגיח עלינו לפרטי פרטים, והכול מדיק לטובתה באמת. ופתאום, עם הדיבורים 'החיצוניים' לכאורה, נראה איך אנחנו נמשכות לטוב, נראה איך כל ענייני החומר מקבלים ממד רוחני נפלא. כמו שנלמד בחלק המעשייה החדש שלנו: איך הכול עשוי ממים! מדעת נפלאה ונוראה. ופתע עגמומיות העולם תסור מאתנו, ואפילו נתחיל להרגיש רגש חמקמק ויקר שקוראים לו שמחה.

מוציאות את החיצים - בחודש תמוז

עתה בימי תמוז, ראשי תיבות: זכרו תורת משה, עם השמש הקופחת, וימי המצרים הקרבים (הלוואי שיתהפכו אלו לששון ושמחה אמן), יש סיעתא דשמיא לחזק בדעתנו את עניין זכרון דקדושה. לזכור את התכלית הנצחית ולא לעזוב את השם לעולם. בתוך מבצר המים, עם החיצים שעדיין תקועים בליבנו, משוכים רעל ומבוכה, נקיים את עצת ההתבודדות בתמימות ובפשיטות. ובזכות הבעטליר הקדוש שאין לו ידיים, נזכה לכל העולמות כולם!

קריאה מהנה, חברות מקשיבות.

הדלת סגורה-נעולה, אך להט השיחה יוצא מבין החרכים ומתפשט בחלל הבית. מבחן מסכם בהיסטוריה, וההיסטוריה רבה. איך מכניסים לראש כל כך הרבה חומר על נפוליאון בונפרטה והמהפכה הצרפתית? הבנות מצאו את השיטה. הן משננות בקול רם עובדות ותאריכים, שואלות ועונות, מסכמות ושוב קוראות. כשמדברים בקול רם - הזיכרון מתעורר ומשהו לתוכו חודר, אפילו תאריכים משמימים עד אימה מצליחים להגיע מתאי הזיכרון האפרוריים ולקלוח על גיליון הבחינה המיירא...

לזכור את התכלית

אם בעסקי חול כך, קל וחומר בעסקי שמיים. אנחנו רוצות לזכור למה באנו לזה העולם. שיש השם ויש צדיקים. שיש לנו סיבה לקום בבוקר וסיבה טובה ל'לסגור' את היום בחיוך. מסופר שכשרבי נתן היה רק ילד רך, היה נוהג להתפלל עם סבו ר' יצחק דנציג בכותל המזרח של בית הכנסת. הזקנים במזרח היו משתעשעים בילד החמד היושב מרוכז כולו מול סידור התפילה הגדול ומתפלל במתיקות. יום אחד נעלם אחד הזקנים. "היכן הוא ר' שמריהו?" שאל נתנקה הקטן את סביו. סביו הסביר בסבלנות כי זקן זה נפטר והובא לקבורה. "מה זה נפטר?" בירר הילדון בעיניים גדולות. וסבו פירט לו, איך הנשמה יוצאת, ואיך הגיעו החברה קדישא, וכיצד הובל זה לקבורה. "מאותו הרגע הבנתי שאין לעולם הזה שום תכלית, חייבת להיות תכלית אחרת" אמר רבי נתן. ומאז הוא חקר בדעתו אחרי התכלית הנצחית...

לשמור על הזכרון עם הפה

בשביל שגם אנחנו נזכה לשמור על הזיכרון דקדושה, להיזבק בהשם יתברך ובצדיקיו, ישנה עצה פשוטה. כן, אותה עצה שהבנות יישמו בלימוד המבחן. בואו וניקח

עמדה עליו והרגה אותו והקיץ ונכנס החלום בלבו וקרא לכל פותרי
 חלומות ופתרו לו כפשוטו
 שיתקיים החלום כפשוטו, שהיא. תהרג אותו ולא יכל המלך לתת
 עצה לנפשו מה לעשות לה יהרג אותה צר לו ישלחה מעל פניו זה
 חרה לו, כי איש אחר יקחנה
 וזה חרה לו מאד כי הוא השתדל אחריה כל כּה, ועתה תבוא ליד אחר
 וגם אם ישלחה ותבוא ליד אחר עתה בנדאי יכול להתקיים החלום
 שהיא תהרג אותו, מאחר שהיא אצל אחר יחזיקה אצלו הוא מתירא
 מחמת החלום כנ"ל
 ולא ידע המלך מה לעשות לה בין כּה נתקלקל האהבה של אצלו
 קצת קצת, מחמת החלום ובכל פעם נתקלקל יותר ויותר וכן היא גם
 היא נתקלקל גם כּן האהבה אצלה בכל פעם יותר ויותר עד שנעשה

ביום הששי היו גם כּן שמחים והיו מתגעגעים איה לוקחין בכאן את
 אותו שהיה בלא ידיים? והנה הוא בא, ואמר הנני! הנה באתי אצלכם
 על החתנה ואמר להם גם כּן כנ"ל
 ונשק אותם ואמר להם: אתם סבורים שאני בעל מום בידי? אין אני
 בעל מום כלל על ידי
 רק באמת יש לי כח בידי, רק שאין אני משתמש עם הכח שבדי
 בזה העולם
 כי אני צריך את הכח לענין אחר ויש לי הסכמה על זה מן המבצר
 של מים
 כי יש מעשה פי פעם אחת חשק מלך אחד בבת מלכה והשתדל
 בתחבולות לתפסה
 עד אשר עלתה בידו ותפסה פעם אחת חלם לו לאותו המלך, שהיא

מעשה

משבעת בעטלרס

חלק י'

הבעטליר שהיה בלא ידיים

אולי אף על פי כּן תנצל, ותוכל לכנס לתוך המבצר של מים הנ"ל
 כשראה המלך כּה שהיא בורחת אל המים, אמר. מאחר שהוא כּן על
 כּן צנה לירות אותה ואם תמות תמות והיו מורים אותה
 והגיעו אליה כל העשרה מיני חצים שמשוחים בעשרה מיני סמים
 כנ"ל והיא ברחת לתוך המבצר הנ"ל ונכנסה לתוכו ועברה דרך
 השערים של החומות של מים כי יש שם שערים באלו החומות של
 מים הנ"ל והיא עברה ונכנסה לתוך כל העשרה חומות של המבצר
 של מים עד שבאתה לפנים ונפלה שם ונשארה חלשות
 ואני רופא אותה [הינו זה שהוא בלא ידיים הנ"ל] ... ואני יכול לחזר
 ולמשך ממנה, הינו מן הבת מלכה הנ"ל, כל העשרה מיני חצים ואני
 יודע כל העשרה מיני דפיקין על ידי העשר אצבעות כי בכל אצבע
 ואצבע מעשר אצבעות יודעין דפק מיוחד מהעשרה מיני דפיקין
 ואני יכול לרפאות אותה על ידי כל העשרה מיני נגינה
 ועל כּן אני רופא אותה נמצא שיש לי כח כּזה בידי כנ"ל ועתה אני
 נותן לכם זאת במתנה ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד.

אצלה שנאה עליו וברחה מפניו.
 ושלח המלך אחריה לבקשה ובאו והגידו לו שהיא נמצאת אצל
 המבצר של מים
 כי יש מבצר של מים ושם הם עשר חומות זו לפנים מזו, וכלן של
 מים וגם הקרקע שהולכין עליה שם בתוך המבצר היא גם כּן של מים
 וכן יש שם אילנות ופרות, הכל של מים ויפי המבצר וגדל החדוש
 של זה המבצר אין צריך לספר כי בנדאי הוא חדוש נפלא מאד, מאחר
 שהוא מבצר של מים
 ולכנס בתוך זה המבצר אי אפשר כי יהיה נטבע במים מי שיכנס
 בו, מאחר שהוא כלו של מים והבת מלכה הנ"ל כשרחקה, באתה עד
 אותו המבצר והיתה הולכת שם סביב אותו המבצר של מים
 והגידו למלך שהיא הולכת שם סביב אותו המבצר כנ"ל והלך המלך
 וחילו לתפסה
 כשראתה זאת הבת מלכה ישבה עצמה שמתרוץ לתוך המבצר כי היא
 רוצה יותר לטבע במים משיתפס אותה המלך, ותהיה אצלו וגם,

המזוודת הלהטוטנים, עוטף עוד רעל מסמא בשוקולד בלגי משובח ומנסה להשתלט עליה בכל הכוחות. והנשמה... הוי... בכו תבכה בלילה, אין לה מנחם!

האהבה מתקלקלת

פתאום זה קורה. ביום בהיר האהבה בין היצר הרע ליהודי פשוט התקלקלה. וברגע אחד היהודי נס על נפשו, לא מסתכל אחורה, בכל הכוח בורח מזרועותיו האימתניות של המלך האכזר. לאן? למי הדעת, לאלוקות שקיימת בכול. למבצר של מים שאת יופיו אי אפשר לתאר.

העולם שלנו - זהו המבצר הזה. בכל דבר בתוכו קיימת אלוקות: באילנות, בעשבים, בעופות ובחיות. הכול מלא חכמה אלוקית מופלאה! אך אם לא יודעים לשחות נכון במי הדעת של העולם, אפשר חלילה לטבוע במבול של אפיקורסות. המים גואים. מי הדעת שוצפים. בלי ספינה לשוט בה, בלי קרש להיתלות עליו, אין תקווה להינצל בתוך הים האינסופי.

כשראה המלך האכזר שהיא בורחת אל מבצר המים אמר: **מאחר שהוא כן, על כן ציווה לירות אותה, ואם תמות - תמות. והיו מורים אותה, והגיעו אליה כל העשרה מיני חצים שמשוחים בעשרה מיני סמים כנ"ל, והיא ברחה לתוך המבצר הנ"ל, ונכנסה לתוכו, ועברה דרך השערים של החומות של מים, כי יש שם שערים באלו החומות של מים הנ"ל, והיא עברה ונכנסה לתוך העשרה חומות של המבצר של מים, עד שבאתה לפניו ונפלה שם ונשארה שם חלישות...**

בת מלך אהובה במבצר המים

לתוך המבצר שכולו ממים נפלנו עם עשרה חיצים משוכי רעל... בתוככי עולם התורה, בקודש פנימה נפלנו חלשות. ייאוש, חרדה ודמיון, כפירה, בלבול וחולשה תקפו אותנו בעוצמה. מחלה רוחנית ממארת זורקת גרורות בתוככי ליבנו, ומבחוץ אף אחד לא יודע! הכול נראה יפה. אנחנו במשבצת. אך מה עושים עכשיו? נשמת היהודי נפולה וחלשה. עוד רגע והלב היהודי יחדל חלילה...

ואני רופא אותה!

לתוככי חומות המים מגיע הצדיק. 'איש אחר' שנושא את בת המלך. המקצוע שלו הוא 'נחמן', ותפקידו לנחם ולחזק את נשמותינו המעולפות. שולף חץ ועוד אחד, מפזר צורי ומרפא על בת המלך הצמאה והרעבה לקל-חי. "אל תתייאשי", אומר לה, "אחזי את עצמך חזק, תמשיכי!" בתוך הים השוצף של הדעת הוא פורס לנו מחיצות של תמימות ופשיטות, אמונה טהורה, ודיבור עם אבא שבשמיים. ואני רופא - בהווה. הרפואה מתרחשת כל הזמן. לו רק ניקח את התרופות. בוקר, ערב, צהרים תמיד. אמר רבנו: אין חילוק ביני לבין משיח, רק שלמשיח יצייתו ולי אין מציייתים. "רבנו!" אנחנו רוצות-מקוות-מיחלות. שנזכה להתקרב! לציית!

חולשה ירדה לעולם

מאז שנחרב בית מקדשנו חולשה ירדה לעולם. וכל דור שעדיין בן דוד לא בא בימיו "הלא בא לי" וה"אין לי כוח" עולים וגוברים ומתמרים לשמיים ומקיישים על דלתי רחמים. אבא! כשל כוח הסבל, עוד רגע וכבר לא יהיה את מי לגאול, תבוא!

"למה אתם כאלו חסרי אונים?!", מצקצקים עלינו בני הדור הקודם. "אינסטנט פודינג שכמותכם, מה כבר נשאר לכם לעשות? הכול בלחיצת כפתור, קל ונגיש, עוזרים לכם! אצלנו לעומתכם--" גאוה נמהלת בקולם, "לא היה מי שיגיש לנו כוס מים!", סיפורים רבי הוד על גבורה שנראה שנשתכחה מהעולם מכים בפנינו, צולבים את כוחות נפשנו הדלים... מי אנחנו לעומתם? הגיוני רק נממך את מעט המוטיבציה שהצלחנו לגייס בשביל לצלוח את היום, ואנחנו שוקעים במקום. הכול 'כבד' עלינו. עבודת השם נדמית כהר בלתי עביר בפרט לדור הצעיר שמסתכל על דרישותינו המינימליות בעיניים מזוגגות, לא נגיד מנותקות. מה ירפא אותנו?

המלך האכזר קשר אותנו אליו

זה לא סתם שעובר עלינו. זה לא סתם! בדורנו יותר מכול דור אחר אנחנו כמעט כפרי בשל בידי של המלך האכזר. הנשמה יושבת יחד עם מפלצת בשולחן אחד, ומתרצת להישאר, לצפות איתנו במסכים, ללגום מים מלוחים של הנאות חולפות שהוא מגיש לה בזה אחר זה. למה נשמה שלי את לא בורחת? למה את אוכלת את לחם העצבים שהוא נותן לך?

תסתכלי על עצמך, לא טוב לך! אורך הועם, חיוורת את ואכולה מבפנים... אין לי טעם. אין לי ריח. העווונות היו בעוכרי! הפכו רע לטוב. אור לחושך. האמת נעדרת לי. חולת אהבה אני. הגידו לי היכן הוא שאהבה נפשי? בקשתיו ולא מצאתיו.

וכמו מעגל קסמים... רצים לכיוון הלא נכון לסתום עוד חור בלב...

לא לעולם חוסן

ימים ישנים עוברים. שנים חשוכות בשרשרת. עמוק בתוך העלטה יושבת נשמה קדושה. אך אפילו היצר הרע

יודע שיגיע הקץ לממלכת השחור. יגיע הרגע בו הנשמה תנצח אותו. כמה תוכל לחשות? בת מלך שכמותה. איך תסבול את צער הגעגוע? יגיע היום שהיא תתנתק מהכבלים בהם הוא חונק אותה. שתתעורר להבין שהכול שקר, רמייה. תעתוע שווא לא הועיל. מהרגע הזה הוא מפחד... כל כך מפחד...

והנה הוא חולם חלום. בחלומו היא ובחלומו היא הורגת אותו. מה יעשה עתה? להרוג אותה, זה חרה לו. לגרש אותה, צר לו כי איש אחר יקחנה...

צדיק רחמן

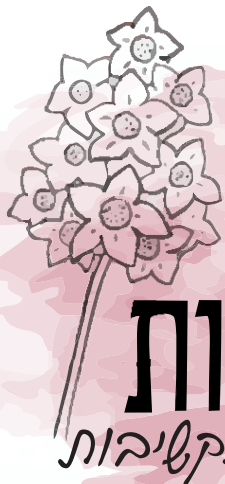
איש אחר - זהו הצדיק, שמרחם על נשמות ישראל ונותן להם עצות להינצל מההבל הבלים של העולם הזה.

כשהיהודי בוחר בחלקו של הצדיק, הוא יתנתק מהמלך האכזר לעולמים. עם

העצות של הצדיק - הנשמה בוודאי תשוב לאבא. כמה המלך כסיל מפחד מזה. לאורך ולרוחב הוא יתפרש כדי שנשמת היהודי לא תקשר עצמה לצדיק האמת.

שלא תקשיב! הוא מחדש את

המקצוע שלו הוא 'נחמן', ותפקידו לנחם ולחזק את נשמותינו המעולפות. שולף חץ ועוד אחד, מפזר צורי ומרפא על בת המלך הצמאה והרעבה לקל-חי.

מתבוננות במעשיות

עם חברות לקליבות

לקלקל את האהבה

חלק א'

ובו יסופר על מתכון לשיחת חברים, על קול של טישו ועל נס גלוי.

ספה חומה ישנה, עוגת גבינה, אסתי חברתי ואני - הן מתכון מעולה לשיחת דברים היוצאים מן הלב. טובה, חמימה ופשוטה. האמת, שקפצתי רק לביקורן של "את חייבת-לטעום את עוגת-הגבינה-שבדיוק-אפיתי-בואי". אבל עד מהרה מצאתי את עצמי טובעת בספה החומה והטובה. שופכת באזניה הקשובות של חברתי כל מיני "אין לי כח" ו"אני מפחדת" ו"נמאס לי מהכעס שלי" ועוד כהנה דיבורים מהזן המשובח ביותר, כמיטב מסורת נשים עייפות בסוף היום.

"אולי אני צריכה ללכת לאיזה טיפול רגשי או מה", אני תוהה בקול של טישו בבקשה. "נכון", אסתי מגישה לי פרוסה נוספת מהעוגה, טישו לדמעות ולב. "אבל במקום להסתבך בכל מיני שיטות וטיפולים שישפיעו על התת מודע באונה השמאלית, בואי נלך ישר למקור. לרפואות האמיתיות של רבנו הקדוש" היא קמה מהספה "הוא זה שבא אלינו כשאנחנו נופלות חלשות, יריות ומעולפות כמו עכשיו ואומר: ואני רופא אותה".

אסתי מתקדמת לפינת הסלון. אני מסתכלת עליה, מאמינה לה. ומחכה. מאיפה יצוץ הפעם ספר הרפואות, ספורי מעשיות הקדוש של הרופא הרחמן? אולי ישתלשל מהתקרה עטוף סרט זהוב? אולי שוב תבוא הסבתא המתוקה מהחנות שבעלון אייר? --אני כבר מורגלת בניסים מופלאים שכאלה...

מזווית עיני אני מבחינה באסתי השולחת יד לארון הספרים, מלטפת באהבה; ליקוטי עצות, עלים לתרופה, הו ספורי מעשיות... מוציאה ומנשקת. פותחת. "וואו!" התרגשות גואה בי פתאום מכיוון התת מודע של האונה השמאלית. "את יודעת איזה נס קרה כאן עכשיו? הו רבש"ע! איזה נס שיש לנו את הספרים הקדושים האלו בבית! בגלוי! ושקיבלנו זכות וגישה לפתוח את הרפואות הכי יקרות בעולם..." וכמו תמיד וכמו הפעם הראשונה, אנחנו צוללות ביחד למעשה הקדוש והמופלא.

חלק ב'

אסתי הולכת לשפץ את חלק א' ויחד אנו פוצחות במחאת שקשוקה

" וכן היא, גם היא נתקלקל גם כן האהבה אצלה בכל פעם יותר ויותר, עד שנעשה אצלה שנאה עליו, וברחה מפניו."

"תראי איזה תהליך מופלא היא עוברת, בת המלך", אני מסתכלת על אסתי, "אני, את, כולנו ---תראי איך פתאום היא מקבלת דעת להבין שהיא לא באמת שייכת למלך האכזר... מין תהליך כזה שאנחנו זוכות להבין שאנחנו לא אחד עם הלא טוב".

ידידת נפשי מרימה עיניה מהמעשה הקדוש, מביטה למעלה. מדלגת מחלק ב' לחלק א' של הקטע הנוכחי ואומרת: נראה לי שצריך למחוק את "אני מפחדת" ו"נמאס לי מהכעס שלי" ולכתוב: המלך האכזר מכניס בי דמיון כאילו אין לי כח, מדמה לי כאילו "אני" זה הפחד או הכעס. באמת - אני בת מלך!!! בכלל לא שייכת אליו! לעולם! ככה יהיה לנו כח לברוח ממנו.

"בואי נברח!" ניצוץ שובב רוקד בעיניה "בואי נעשה מחאה!", "כן אבל רק הפגנה שווה" אני מוכנה "עם עגבניות וביצים וכו'". עוגת הגבינה מביטה בנו בעיניים של שמנת וחמאה כשאנחנו נעמדות ליד המחבת, זורקות אליה עגבניות ביצים וקוראות בעוז:

"אנחנו לא שייכות אליך, מלך אכזר! אנחנו שייכות לטוב האמיתי! לצדיק שמוציא מאיתנו את חיצו העצבות והייאוש ומכניס בנו שמחה אמיתית!"

חלק ג'

התשלום

"רגע", אני אומרת כשתמה לה מחאת השקשוקה, "אם כבר טיפול אצל הרופא הנאמן - צריך לשלם..." שוטפת את המחבת, מנגבת ידיים ומתקשרת 0533109760, "שלום, אפשר לזכות לתרום לעלון של חברות מקשיבות?"...

כי יש מבצר של מים
ושם עשר חומות זו לפנינו מזו
וכולן של מים.....
ואני רופא אותה
(סיפורי מעשיות לר' נחמן מברסלב)

מבצר של מים / ר' אריאל

הלת אשליה אבודה בוערת
אהבות נפולות כשבבי חלום,
שוב נוגעת לא נזהרת,
נכויתי
סובבת כמפת ישימון
תרה אחר צפחת
לוגמת איזה מין נקטר בלי תוית מזהה,
שוכחת
היכן הנני מנחת.

והחצים
הוי, החצים
לעמק ננעצים
כשאני בורחת,
מנששת כעורת בין החומות
מסתבכות רגלי בשפולי שמלתי,
כושלת, נופלת חלשות.

מבעד לתרדמת חושים
עולה קול נגינה מפלאה, מעוררת
תקוות אמת בכל ישותה
"ואני רופא אותה..."!

שיר-
מעשייה

מי אמר שאת לא יודעת לחנך?

בחלק המעשייה שלנו מסופר על בת המלך שמגיעה למבצר של המים עם כל כך הרבה חולשות... ככה אנחנו מגיעות לעולם התורה, עם חולשות גדולות. לא קל לנו! אבל אחרי הכול, אנחנו במבצר התורה, אשרינו! אחת החולשות העיקריות שלנו בחינוך, היא חינוך למשמעת. היום נתחזק בהפרדה בין משמעת לחינוך.

מעשה בשתי שקיות

מה דעתך לקחת שקית ולקרוא לה 'משמעת'. מבחוץ תכתבי עליה בארט ליינ: הטלת פקודות והוראות. נשאר אותה בצד פתוחה בינתיים. עכשיו קחי שקית נוספת ותקראי לה 'חינוך ילדים'. תכף תראי מה נכנס בה. השקית שקוראים לה 'משמעת' היא קשה ולא כל כך מוצלחת... כל כך קשה להשליט משמעת! כמעט אין לתופעות 'חוסר המשמעת' פתרון ממשי. 'אני אומרת - הם עושים' זאת משמעת. וזה לא תמיד קורה... כמה שידברו עליה, ילכו להנחיות הורים ומפגשים עם אימהות מנוסות וחכמות, עדיין העניינים מדדים...

לא חייבים להצליח בכול!

דבר מצוין לחיים הוא לדעת במה אנחנו טובות ובמה עוד צריך להתחזק. מותר לי להגיד: במשמעת אני לא מוצלחת! קשה לי להשליט אותה על ילדי החמודים אבל אני כן מוצלחת בתחומים אחרים! אחת תגיד: "עוגות אני לא יודעת לעשות, הן יוצאות פיתות, אבל הלחם שלי מעולה ממש". השנייה תספר: "אני טובה בלהכין יצירות יחד עם הילדים, אני יכולה לשבת איתם שעות" וחברתה תגיד: "רק לא זה! תנו לי לספר להם סיפורים, יצירות תשאירו לגננת!". אנחנו רק בני אדם, לא הקדוש ברוך הוא. מותר לנו לא להצליח!

חינוך ילדים - זה המון רגעים נפלאים שלך!

חינוך ילדים בנוי מהמון רגעים בהמון תחומים. הבת שלך רואה אותך קושרת את המטפחת היטב? חינוך ילדים בהתגלמותו! דוגמא אישית של אמא. דיברת בכבוד לבעלך? עשית כאן חינוך ילדים, לימדת את בנותייך איך מדברים לבעל. ניהלת את ענייני הקניות והשבת? חינוך מופלא לחיים! אמרת תהילים? יש חינוך לתפילה, יותר טוב מזה? כל העניינים שהילדים רואים בבית - זה חינוך נפלא שילך איתם לכל החיים. והמשמעת הצולעת? אל תקחי אותה ללב. אפשר להצליח בה פחות ועדיין להיות מחנכת מופלאה. אמא, תדעי לך שאת נהדרת! יש לך כל כך הרבה דברים יפים וטובים לתת לילדים שלך. את עומדת בהרבה ניסיונות, ועושה מה שאת יכולה. הילדים שלך רואים את זה!

ככה השם ברא אותם, בואי נקבל את זה באהבה

יש ילדים שמאוד קל איתם. אומרים להם משהו והם הולכים ומבצעים בלי בעיות. אבל יש ילדים שלא כל כך... השם ברא אותם שהם לא שומעים מה שאומרים להם, או שהם לא מרוכזים, או שקשה להפעיל אותם, ויש כאלו שהנפש שלהם מתנגדת לכל דבר חינוכי שאומרים לה. מה לעשות? מורכבות זה מהקדוש ברוך הוא. הקב"ה רוצה שנקבל את הילדים שלנו באהבה יחד עם הנתונים שהם קיבלו.

דמעות לא שבות ריקם

גדולי התורה אומרים שחינוך עומד על שני דברים: הדוגמא האישית והתפילה. כמה שנרבה בתפילות על הילדים: בהדלקת נרות, בקברי צדיקים, עם ספר התחינות, עם דמעות, כך ייטב. הייתה לי שכנה צדקנית שבהדלקת נרות ראיתי אותה בעיני ממררת בבכי על צאצאיה... זה נראה כאילו יש שם בצל שמוריד לה דמעות! היום שתינו מעל גיל שישים, ואני רואה שהדמעות שלה לא שבו ריקם. בלע"ה, אילו ילדים! אנחנו לא עוסקים בסוגית הנשירה של הילדים, אבל וודאי לי שהדמעות שלה הועילו מאוד. כוחה של תפילה עומדת מעל כל חינוך ילדים. וגם אם אנחנו לא יודעות למרר בבכי, להתפלל קצת כל אמא יודעת. וכל אמא יכולה להתחזק להוסיף במקומה עוד!

כשאת מתפללת - תפרטי ותפרטי!

באחת הנסיעות שלי לאומן לפני שנים רבות הרבנית דבורה קירשבוים נתנה לי קוויטל להתפלל בציון של רבנו. היא אמרה לי: תקראי אותו, ורק אחר כך תכניסי לתיבה. הייתי אישה צעירה, והתפעלתי איך היא פירטה בקוויטל על כל ילד וילד מה הוא צריך ומה חסר לו בלימודים, עם החברים, בקשיים המסוימים שלו... היא ממש כתבה מעל עשר שורות על כל אחד מילדיה. באותו רגע הבנתי, כך צריך להתפלל!

בפירוט, בלי לקמץ מילים. לתת את כל הכוח והמחשבה בתפילות על הילדים.

יהי רצון שנוזכה להרבות בתפילות על ילדינו ולזכות לרוב נחת יהודי אמיתי, ולזכור שחינוך ילדים זה הרבה יותר משקית המשמעת שהותרנו פתוחה בצד...

קוראות כותבות

נפלנו? קמנו? !! / !/ nllc

אני, את וכל אחת, נופלת וקמה, נלחמת ונחה, והכל כי אנחנו בנות של מלך שנחתו עליהן חיצים. חיצים אויב אכזר וטרדן שלא נח לרגע ולא מניח לי לרגע...

יום ועוד יום, חודש אחר חודש, אני אוזחת בקרנות המזבח, זועקת, מתחננת, שואלת: "א"ה" - היכן אתה אבי? בתוך כל הסחרחרות של החיים שלא נותנים מנוחה, בתוך בליל של מחשבות על מה שהיה ויהיה, סוף השנה, מסיבות הילדים, הטיולים השנתיים, ופתאום החמות שקפצה לבקר... ובארון אין שום עוגיות לכבד...

את משוועת לעזרה, כמעט בלי נשימה, שחררו אותי מכבלי השגרה, מהעצבות, הדאגה והחרדה, ממחשבת המה יהיה? מטראומת מה שהיה, רוצה לצאת לחופשי, לצאת מהמצור שעוטף אותי, לבוא לחזות בנועם ה', לראות את ביהמ"ק יורד מהשמים, להקריב קורבן תודה, קורבן של אישה פשוטה,

שרק מנסה ולפעמים מצליחה, אבל תמיד תמיד רוצה- להרגיש בת של מלך אהובה, אבל לא עם חיצים, אלא בת של מלך שעשויה מאבנים טובות ומרגליות שרואה בתוך עצמה את האור אין סוף שעוטף אותה, שלמרות החיצים היא נלחמת ומחזירה אותם אל הרופא הגדול שאמר: "ואני רופא אותה", רפואה אמיתית ושלימה לגוף ולנשמה, וע"י כך מתקיים בה: "אז תתחזק ותתרפא והיתה לה שמחת עולם", אמנ!

מוצרי ערכים את האור לביתך?
חדש!

ניתן להזמין ערבי בית עם צוות
'חברות מקשיבות',

התקשרי:

054-8478058

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!

שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

חינוך בחיור
כ"ג ס' א"א

אסתר ליבא מספרת על חץ של אשמה ועל רפואה מופלאה מלאת אהבה:

החץ הכי כואב ומדמם שננעץ בחיי זהו חץ ה"אשמה" הרעיל... הוא פשוט אכל אותי מבפנים, וננעץ אלפי פעמים ביום בליבי השותת. כל מה שעשיתי לא היה טוב דיו, ומה שלא עשיתי בוודאי שלא היה טוב, לא היה לי לאן לברוח מהחץ הזה, הוא היה תקוע שם וזהו. מקפיד עליי, על הקשר שלי עם בעלי, ועל כל החיים...

הפעם הראשונה בחיים שהרגשתי משוחררת עד הסוף, והרגשתי מחוברת באמת לטוב שלי - היתה בנסיעה הראשונה לאומן. הצטרפתי עם בעלי, ששכנע אותי לבוא איתו לטיול, עוד לא הייתי בכלל בקטע, ליטאית שרופה שכמותי, קרייריסטית, עמוסה ומבוקשת מאוד במקצועי. כשהגעתי לאומן, הרגשתי שחרור מדהים, משהו נפתח, שכחתי מכל החיים הלא-אמיתיים שלי ופגשתי משהו חדש שאני לא יכולה לתאר במילים, בתחילה חשבתי שזה הניתוק מהבית, הטיסה, הטיול... הכחשתי שזה קשור לרבנו..

ביום האחרון כאשר באתי לציון להיפרד, פתאום שטף אותי בכי גדול, נדבקתי לפרוכת הגדולה ולא הסכמתי לעזוב, הרגשתי את נשמתו הענקית של רבנו עוטפת את כולי, מכף רגל ועד ראש, הרגשתי את הרופא קרוב כל כך, ומוחשי ממש... מוציא ממני את החיצים... וחובש ביד אוהבת. הרגשתי שאני לא מסוגלת בשום אופן להיפרד, לא מסוגלת לחזור לחיים ה"רגילים" שלי בארץ... קיבלתי על עצמי "נקודת הצדיק" - ללמוד כל יום מספרי רבנו וכך להישאר מחוברת...

חזרתי לארץ, בן אדם חדש. החיצים ממשיכים להינעץ, וזה כואב, אבל את ההרגשה המדהימה של החיבור לטוב בצורה משוחררת ואמיתית, הרגשתי רק באומן, ליד רבנו. פה, בארץ אני מרגישה שיש עוד דרך, אבל יש מורה דרך...! אחת העצות שבעלי הקריא לי מ"עלים לתרופה" זה הפסוק: "קום המלט על נפשך אל תביט אחריך" - לאור הנטיה הכמעט מולדת שלי לנתח כל דבר שעשיתי בשיפוטיות רבה... המשפט הזה מאוד עוזר לי, אני לפעמים ממש צועקת אותו לעצמי, המלטי על נפשך מהמחשבות הרעות שרודפות אותך! שנזכה לרפואה שלמה, אמן!

שמחה מגלה שהחץ שהיה נעוץ לא באמת היה נחוץ

החץ שלי? אז קודם כל זה

לא שלי. אני בת של מלך. זה חץ שהוא

נעץ בי, המלך האכזר ימ"ש.

למעשה החיצים הללו לא תמיד ברורים לי, אבל אני

מרגישה אותם היטב. חץ עמוק תקוע לי בלב כבר מילדות, אני

זוכרת אותו. זו תחושת מועקה כבדה. לא תמיד מוסברת. משהו שם

חסר אהבה חסר הגנה. אומרים לי שם שאני לא מספיק טובה. ואפילו

רעה מאוד ומי יודע מה מגיע לי. בטח הכי גרוע.

העניין הוא שראיתי שאני מתקשה לוותר על החץ הזה. כמה שהוא כואב

מעיק ומציק הוא ממלא שם משהו. התרגלתי אליו והיה בי פחד גדול

אפילו לגעת בו. כי מי יודע איך זה יראה. איזה שטף יצא משם. מהמקום

הזה שהתרגל לחץ הנעוץ.

אבל רופא הנשמות שלי ריפא אותי גם במקום הזה. כל פעם הוא

שלח לי רפואה אחרת שהחליקה ריפאה וחבשה. הפכה את

החרדה לאמונה, את הכאב לנועם. את הריחוק לקרבה

ואהבה גדולה. אני מרגישה שזהו תהליך מתמשך

מדויק, עמוק ועדין כמו שרק רבנו יודע

להיות "ואני רופא אותה".

יעל מספרת על רפואה של "אסור להיות זקן" שלימדה אותה לומר לחיים כן!

ממני רבנו הקדוש הוציא את חץ "אסור להיות זקן בעבודת ה'".

תמיד הייתי בחורה קלילה ונמרצת אבל בתור בת סמינר הייתי שומעת רק "דינים ודינים" - נכשלת, אסור! תעשי תשובה! אוי ואבוי לך, מה מחכה לך! באותה העת הכרתי את רבנו. וכל המנגינה הפנימית התחלפה. הוא הוציא את הדינים האלו ממני בדרכו המיוחדת - נפלת? קמים מהתחלה! לא לשקוע בעבר שהיה, רק לראות כמה טוב יש לך בחיים, לא להיות זקן - אלא מלאה מרץ לעבודתו יתברך והכול מתוך אהבת ה' תמיד. קדימה, תמשיכי!

שיחת חברות

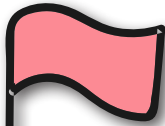
הפעם שאלנו את החברות היקרות שאלה "קולעת למטרה":
ספרי לנו על חץ שננעץ בחייד וכיצד רופא הנפשות רופא אותך ממנו.
 החברות שיתפו אותנו היישר מן הלב והנה הדברים לפניכן:

פייגי קוראת בפשיטות ותמימות קפסולה יומית של תפילה להתרפאות

בעלון חברות מקשיבות של חודש סבת סיפרה חברה על ליקוטי תפילות - הלב המתוק שלה.

בחנוכה פתחתי ליקוטי תפילות ונפתח לי בתאריך כ"ה בכסלו. מאז אני משתדלת לקרוא בליקוטי תפילות כמעט כל לילה, לפני השינה, אפילו רק כמה שורות, לפי הסדר (אפילו בלי סימניה, אני פשוט מקפלת את הפינה).

אני משתדלת לקרוא בתמימות ופשיטות, גם בלי ההתלהבות והחיבור שאנחנו כ"כ אוהבות, אבל אני מתרגשת מאד להעיד, שכמעט תמיד, כשיש לי חץ נעוץ - רבי נתן הצדיק איתי. הוא מחכה לי בשורות התפילה, היכן שאני אוחזת, ורופא אותי. אשרינו!

נחמי מספרת על חץ של חוסר ביטחון ועל אמונה בעצמה באופן הנכון

אני מרגישה שהנקודה של "האמונה בעצמי" הייתה חץ תקוע עמוק. "את לא!" "מה שאת אומרת לא נשמע, לא חשוב, לא משמעותי..." היה השדר הפנימי הקבוע. "את לא מבינה שלא רוצים אותך? אולי תשתקי?" היה קול נוסף ומחליש. הקולות האלו היו נוכחים בחיי, בבית, בעבודה, עם השכנות... קולות מחלישים ומשתקים כאלו. ברור שהלכתי חסרת ביטחון, בקושי מעיזה להביע את דעותיי. ב"ה בעבודה של התבודדות ובמהלך ההכרות עם רבי נחמן החץ הזה הולך ומתרפא. אני מבינה כמה יש בכל יהודי (וגם בי! ישתבח ויתעלה) נקודה מיוחדת מה שאין בחברו. הנקודה הזאת מבקשת להתגלות, וצריך להקשיב לה, לאפשר לה... הקולות האלו הם קולות של הנחש. הם שקר ולא נובעים מענווה, ולא משום מידה טובה אחרת. מי שקיבל 'חוסר ביטחון' לא מתרפא ממנו ביום. זה כמו מד שעולה ויורד. אבל יש לי ויטמינים, תרופות וקפסולות הכי טובות, של הרופא הנאמן. אני רוצה לקחת אותם! ובעז"ה יבוא היום ואזכה לרפואה שלמה. "כי האדם צריך שיהיה לו אמונה בעצמו, שגם הוא חביב בעיני השם יתברך" (שיחות הר"ן).

מלכי משתפת בתגלית של רפואה שמתוך שיחות הר"ן את נפשה מילאה.

האם יש מה לעשות נגד רגליים שקופאות מאימה? נגד מחשבות של פחדים? ודמיונות? המלך האכזר טען שאין סיכוי. והמשיך לרסס אותי ב k-charadot . רבנו הקדוש לא ויתר עליי. על האמונה והשמחה שלי...

ויום אחד, אחרי תקופה של תפילות ורצון עמוק להירפא מהפחדים, אני פותחת את שיחות הר"ן, שיחה פ"ג נפתחת לי. קוראת לי מילים מופלאות "בעניין היראות והפחדים". קוראת ולא מאמינה. הלב המכווץ מקבל פתאום בהירות מדהימה. ומה שלא עשו כל מיני נוסחאות ושיטות - עושים מילותיו הקדושות של רופא הנפשות האמיתי. כי ע"י העצה הקדושה הזו וכל שאר הרפואות של רבנו הקדוש: "בקל יוכל לסלק ממנו כל היראות והפחדים". שנזכה!

לוודא שאין נעלבים בשטח. "זה רק פלסטר. משהו קטן. לא קרה כלום!" ותכף נחזור ליום ההולדת". אני משנה בפני השפיות של שתינו ומושכת אותה משם.

"איפה הבית שלה, אתן יודעות?" שואלת את הילדות שנשרכות אחריי כמו הייתי הרועה שלהן, אלו מהנהנות לי בדומיה ומורות לי את הדרך, אנחנו מתקרבות. "אמא של אסתי נסעה לעיר", מנדבת לי מידע ילדה אחת בחצר הבניין. לעיר! חוסר אוניס מצפצף לי בראש. אולי צריך להזמין אמבולנס בלי לחכות לה? הצלה? משהו? אין לי את המספר שלה בכלל, אפילו את הפלאפון שלי לא לקחתי ברוב סכלות. ואולי הזמן קריטי ואוי ואבוי כמו שאמרה תרצה? מה עושים עכשיו? אוי, אבא!

זקנה חביבה יוצאת משער ירוק הסמוך לבניין. "אסתילה, אסתילה, מה קרה?" חמלה ורחמים במילותיה. אסתילה פורצת בבכי מחודש. הסבתא מתבוננת בקור רוח. "פרפר! רק פרפר!" אומרת. "שב" מורה לי ולה. אני יושבת על כיסא הפלסטיק, אסתי על ברכיי. "זה שום דבר, כמה תפרים, וגמרנו!" מתבוננת הסבתא הטובה שנשלחה כמו מלאך ומחייגת לאמא של אסתילה. איזה נס שיש לה אותו בנייד. אמא של אסתילה עונה, והיא מסבירה לה מה קורה בענייניו. לאחר מכן נכנסת ומביאה ערמת שלוקים. שניים לפרפר ואחד לאסתי. "אני אהיה איתה, אל תדאגי, אמא שלה תכף תגיע", אני לא רוצה לעזוב את אסתי עד שאני רואה שהיא בסדר. "אסתי, את רוצה לבוא אליי?" קוראת אליה הסבתא. אסתי עוברת אליה מיידי. מעדיפה את הסבתא על פניי, אישה לא מוכרת. אז מה, ללכת? "אסתי, אני הולכת לשמור לך את כל ההפתעות של יום ההולדת", מבטיחה לה נאמנה. חיוך קטן מתנוסס סוף סוף. "גם את הפרסים", היא מבקשת.

אני חוזרת ומוצאת את כל השכונה בחוץ, כולל המארגנת הרשמית, ילדת יום ההולדת ושויבניוניה מכל הזמנים. "הכול נהרס!" המארגנת מבוהלת כהוגן. "ואיך זה יכול להיות? תמיד הן משחקות כאן ולא קורה כלום! אמרתי להן רק כמה דקות! אמא! איך ככה?" מתקיפה אותי בשאלות, אך לשוני נתקפת דומיה עקשנית ומסרבת לנוע. "חבל שבאה לפני הזמן! חבל שלא שמרת על כולן בבית ודי!" היא ממשיכה לקנטר. "יסורי מצפון גואים בי,

אבל מה זה יעזור עכשיו? "בואו ניכנס", אני מתעשתת ומכניסה את ההמון החוגג דרך טיפות הדם שנותרו למזכרת, "תתחילו בתהילים על אסתי". יום הולדת המורכב מעצרת תפילה, חבילה עוברת, עוד כמה פרקי תהילים, כיבוד, עוגה, ושוב תפילה על אסתי, התחיל. בינתיים אסתי הודבקה, והיא כבר מחייכת ומבטיחה לאמא שלה שלעולם לא תטפס שוב על גדרות מטות לנפול. אחותה הקטנה חזרה עם תשורת מתנות מנחמת, עוגה ושקית לתוספת. הכול חלף. ויום המחרת הגיע בהיר וחדש. קמתי כבדה כמו פיל. בהתחלה לא הבנתי למה, אחר כך נזכרתי באסתי המסכנה. הוי! מי צריך ימי הולדת? רק לפרעה היו כאלו.

מה יש לך? אני מבררת. וקול מזדעק בתוכי:

מכה חטפתי! מכה! זה היה קשה, ונורא, ומאשים, ומייאש, ומצמרר. ומגעיל! הוי, אבא, פעם אחרונה! בבקשה, לא עוד ימי הולדת כאלו! לא עוד

הפתעות שכאלו! אני נוחתת חזרה על הכר, מתעלמת

מך שעליי להסתער על משימות הבוקר.

העלילות של החיים האלו, מפתיעות

ומקוריות. אם ביום הולדת תמים

יכולה ילדה לפתוח את מצחה הכול

יכול לקרות, איזה פחד!!!

פתאום נזכרתי בסבתא הטובה הזאת.

איזו אישה נהדרת. איזו גישה מופלאה,

רחמאית! מרגיעה ומכילה. כמה טוב

מכירות את זה שעושים דברים בלי להתכוון אליהם? כך מצאתי את עצמי בארבע וחצי אחר הצהרים עומדת במטבח הפוך ומורחת עוגה בקצפת שמתגלשת מפאת היות העוגה חמה עדיין, אך אי אפשר לחכות להוד רוממותה שתתקרר, הזמן דחוק, בהול כמעט. את עושה מעשה טוב, זה ישמח את מיכלי, אני מעודדת את עצמי ואת הקצפת לבל תתמוסס לגמרי ותעלם בתוך טורט הלימון.

נקישות רמות על הדלת מקפיצות אותי מבלילת הקצפת. אבוי! ילדות יום ההולדת כבר כאן. למה הן מגיעות לפני הזמן? הבית עוד לא מאורגן, וילדת יום ההולדת עדיין חורזת חרוזים בחוג היצירה. נועה בתי הגדולה, האחראית, היוזמת וההוגה של "יום ההולדת" ברוב עם וילדה, כנגד מחאותיי הקלושות והכמעט בלתי נשמעות, מזנקת לדלת ופותחת כדי חריץ. "חכו בחוץ טוב? אנחנו הולכות עכשיו להביא את מיכלי, ועוד לא סיימנו לארגן. כמה דקות ומתחילים", כמה דקות זה יותר טוב מכלום. אני ממשיכה להיאבק בקצפת, מוסיפה עדשים שנמרחים בשלל צבעי הקשת.

"יצאנו להביא את מיכלי אמא, אם יבואו עוד ילדות תגידי להן לחכות בחוץ!". תקווה טובה מזדחלת לליבי למטבח נקי טרם תפרוץ החגיגה. לאחר חמש דקות תקוותיי נגוזות ואינן. בכי היסטרי ואומלל נשמע סמוך לדלת. אני ממחרת לפתוח ומצטערת על הרגע.

זעקה נפלטת מפי. המראה הנגלה לנגד עיניי מזעזע ממש.

"בואי לכאן", אני קוראת לאסתי בת הארבע המבוהלת והבוכיה. רואה את טיפות הדם מטפטפות על רצפת הבית בשובל מעורר לחילה. זה מעל לכוחות שלי להתמודד עם דברים כאלו. איפה בעלי, איפה השכנים, איפה אמא של אסתי! אין כאן אף אחד שיציל אותי מהסיטואציה הבלתי אפשרית חוץ מהתוכים שמצפצפים מתוך הכלוב וערמת ילדות שמציצות מאחורי אסתי ומייעצות עצות אחיתופל. אני מביאה מגבת ומצמידה לה למצח. טאטע, מה עושים עכשיו? למה הפספוסה הזאת 'ניצלה' את

הזמן לפתוח את המצח? איך זה קרה לה בעצם? למה היא לא נזהרה? ומה תגידי אמא שלה! אין לי תשובות. צריך להזדרז. אולי צריך מאוד להזדרז? אני לא יודעת. הילדה היסטרית. אני גם. אבל אסור לי לחטוא בתענוג הזה. אני המבוגר האחראי. יוצאת לחניה עם אסתי המממרת בבכי. הילדות דולקות אחריי מסבירות לי בבליה סוערת איך אסתי טיפסה, ואיך היא מעדה בדיוק על השפיץ שבקיר. העיניים שלי משוטטות לכל עבר ומתלבשות על תרצה, שכנה מבוגרת ומנוסה שעמדה שם ליד תיבות הדואר מעלעלת במקומן.

"תרצה!" אני קוראת אליה חזק מדי, היא מרימה עיניים בתמיהה. "את מבינה בזה?", אני מצביעה על היצור האומלל שבחסותי. "תראי לי", היא קרבה מטיבה את משקפיה. אני מזיזה מעט את המגבת. "ריבוננו של עולם!" מזדעקת. "את רוצה שהילדה תתעלף? זה עמוק! זה תפריס! זה נורא ואיום!

אוי אוי אוי! הצולה, אמבולנס!" הבכי של אסתי מתגבר כנגד

כל אוי שתרצה שופכת. אסתי רוקעת ברגליה

הקטנות. תרצה מתארת לי בשפה עשירה

זוועות על מצחים וראשים פתוחים

מניסיונה העשיר משמונת בניה

השויבים. אני משתיקה אותה.

הילדה מבוועתת!

"בואי, אסתוש, הולכים

הביתה. אל תקשיבי לה", אני

אומרת בחוסר נימוס, לא דואגת

"פתאום נזכרתי שיש לי את את רבנו!!! הנחמן האמיתי והנצחי של החיים האלו."

זה שיש לו את כל העצות ואת כל הרפואות לרפא אותנו, חולים אנושים, שמה לא נפתח להם עמוק, ונורא, ואוי ואבוי..."

הזמן לפתוח את המצח? איך זה קרה לה בעצם? למה היא לא נזהרה? ומה תגידי אמא שלה! אין לי תשובות. צריך להזדרז. אולי צריך מאוד להזדרז? אני לא יודעת. הילדה היסטרית. אני גם. אבל אסור לי לחטוא בתענוג הזה. אני המבוגר האחראי. יוצאת לחניה עם אסתי המממרת בבכי. הילדות דולקות אחריי מסבירות לי בבליה סוערת איך אסתי טיפסה, ואיך היא מעדה בדיוק על השפיץ שבקיר. העיניים שלי משוטטות לכל עבר ומתלבשות על תרצה, שכנה מבוגרת ומנוסה שעמדה שם ליד תיבות הדואר מעלעלת במקומן.

טיט ולבנים
על מעשים ורצונות
שבונים עולמות

על חיץ ועל חץ

חַיַּת אֲפֵסֵרִית:

ריח הדשא הלח עלה מן המרחבים מעורב בניחוח קלוש של זרים קמלים מעל מצבות האבן. עשרות-עשרות עמדו שם, חברי קיבוץ המקיפים את אבי שיחיה שמשא השנים לא כופף את קומתו, בטבעת אוהבת. אחי עמדו קרובים אליו בתוך כל ההמון התומך. בירכתיים פסעתי אני מוקפת בילדי ובעלי. משני צדי תומכות בי בתי וכלתי. אני מלווה את אמא בדרכה האחרונה.

היו שם דיבורים על טבע, אדמה, מוזיקה וכישרון גדול. אחד מקשישי הקיבוץ פצח בשיר פרידה נוגה. קולו הצרוד המשתנק הצחיק עד מאוד את בנותי הצעירות שהתאפקו בגבורה ראווה לציון. דיבורי חול מלאי זיכרונות נטפו מכל עבר. דאגה נכנסה לליבי, מה יהיה עם הקדיש? החברים לא היו נראים בכיוון, ואיה הרב? ניקר בי הלחץ. מן הצד אני רואה את בעלי עם הבנים כמו אי של טוהר ושפיות, בתוך כל

הקהל. פאותיהם נעות ברוח הבוקר. "יהיה בסדר", לוחשת לי בתי כמו קוראת את מחשבותי.

פתאום מפציע הרב. כולו אומר "יצוגיות מרשימה" ונחתה בטקס" הוא מכריז בקול רב רושם של מנהל טקסי יום הזיכרון. הקהל השתק באחת.

ומיד באותה נימה המיועדת להסוואה כמובן, הוא פצח באמירת הקדיש: "יתגדל ויתקדש שמיה רבא", קולו עולה וממלא את החלל, "אמן!!!" מהדהדים אחריו החברים ברפלקס יהודי שלא פג תוקפו. הרב ממשיך בקול רם ותקיף: "יתברך וישתבח ויתרומם ויתנשא" והמילים מתנשאות בעוז מעל אמא אדמה שסופגת אותם בצמא רב שנים. ופסוקים רבי הוד מלווים את נשמתה של אמא בדרכה למרומים.

אמא נקברה כהלכה. "איזה חסדים, תודה השם!", הרמתי עיניים לשמי התכלת שמעליי בהכרת הטוב לבורא כול העולמים. מעץ הצאלון זלגו שני עלים ירקרקים לאות השתתפות ואני ידעתי כי מי שהבטיח "ואני רופא אותה" עוסק כל העת בריפוי השלם והאמיני של בת המלך. לא משנה היכן גדלה ואיפה תמות. 'ואני רופא אותה' קורה כל העת לכלל נשמות ישראל.

לע"נ רחל בת מאיר ובילא ת.נ.צ.ב.ה.

שלך ודאי שומעת אותי ורוצה בטוב הנצחי אז לכי ישר אליי. שנית לי לעבר דמותה הדוממת. רגעים אחר כך היא כבר לא הייתה אתנו.

באופן מפתיע במקום בהלה גדולה ירדה עליי שלוה מעולם אחר 'זהו אמא', אמרתי בליבי. 'עכשיו את תראי את האמת. כל השנים האחרונות של החיץ הנורא בינך לבין הקדוש והיקר לנו יהפכו לגילוי של אמת'.

החץ העמוק של הצער על הקרובים שלי שכה רחוק התרפא במחשבה מנחמת: עכשיו האמת תהיה ברורה בלי מסכים והסתרות.

מכיוון שאני היא הבת היחידה במשפחה שזכתה לחזור בתשובה מיד התחלתי לחשוב על הקבורה וההלוויה. איך עושים את זה הכי יהודי שאפשר במסגרת האילוצים של המשפחה והקיבוץ, שם הזכות למות כיהודי לא תמיד ממומשת.

"אמר שִׁיחִיהָ כִּמְהָ מַעֲשִׂיּוֹת מְאֻשָּׁיו
שְׂמֵכָל אֶחָד וְאֶחָד יִסְפְּרוּ הַרְבֵּה מַעֲשִׂיּוֹת"
תמונות חיים

האם יהיה קדיש? האם הקבורה תהיה כהלכתה?!

בתוך הצער והאבל התחיל בני שיחיה במסע עסקנויות נמרץ לטפל בכל סידורי הקבורה. ברוב תושייה הוא הצליח לגלגל את הדברים כך שהטהרה תעשה כסדר וההלוויה תערך עם רב שהבטיח לו "אני יודע עם מי יש לי עסק, אל תדאג יהיה קדיש".

בלילה לפני ההלוויה אני חולמת חלום מדהים. למרות שאינני מחולמי החלומות ובד"כ חלומותיי מלאים בתוהו ושטויות הפעם אני זוכה למסר מיוחד: אני רואה את אמא על"ה מחייכת מוקפת בתוך מעיינות של מים. היא מסתכלת אליי ואומרת לי כך: "עכשיו אני מחכה שתגידי לי מה לעשות".

עץ הצאלון העתיק התנוודד קלות ברוח הבוקר.

אמא שלי היקרה לא זכתה לשמור תורה ומצוות. היא גדלה באחד ממעוזי השומר הצעיר וחיה שם את רוב חייה. כשחלתה את חוליה האחרון ליוויתי אותה כמיטב יכולתי וראיתי כיצד הגוף שהלך ונחלש חשף קצת את אור הנשמה. פתאום שמעתי ממנה מילים שמעולם לא עלו על דל שפתיה כמו 'אמן' ועוד אמירות שחשפו ניצוץ פנימי מאמין, אולם עדיין היהדות הייתה טאבו שבלתי אפשרי היה לדבר עליו.

רבות התפללנו והשתדלנו ברפואתה והיה נראה שהיא הולכת ומחלימה. אולם לפתע חלה הדרדרות חמורה במצבה. היא הוכנסה לניתוח ממנו לא קמה. הרופאים הפסיקו באמצע התהליך ואמרו לנו שאין מה לעשות. רציני להיפרד ממנה אולם פחד עמוק ליווה אותי. חששתי מאוד מרגע הפטירה.

רציני לזכור את אמא כמו שתמיד ראיתי אותה בחייה, כל המעמד המיירא של הפרידה הטיל עלי אימה.

עמדתי שם בפתח החדר נוגעת ולא נוגעת בדלתות ההזהה של חדר טיפול נמרץ.

חלק מתוכי מרגיש מנותק, מנמק לעצמו את ווליום של דיבורי

האחיות בתחנה, פסיעותיהן הממהרות במסדרון וקולות מכשירי הניטור המיללים בשקט מקפיא אך החלק השני רצה להתחבר לרגע הקדוש הזה, ולא לתת לו לחמוק לבלי שוב. רכבת שדים של מחשבות בהלה טסה לי בראש.

אמא שלי היקרה שוכבת שם ואני יודעת כי רגיעה ספורים. מה אני יכולה לעשות בשבילה? לגשת אליה, לא לגשת? בסוף אזרתי אומץ ונגשתי.

קרבתי אל המיטה, והתיישבתי בחשש על הכיסא מרופד שהוצב שם. "נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלוקינו..." קראתי במילים שבורות את פסוקי 'נשמת כל חי' לאוזניה. פסוקים שוודאי יעוררו עליה רחמים, "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!" מינתי את מילות קריאת שמע אחת לאחת. "אמא... לכי ישר לרבנו" בכיתי את נשמתה על נשמתה שלה. "הנשמה

המשך מעמ' קודם

שהסתבתא הזו צנחה מהשמיים על אסתי המסכנה. כמה טוב שלא נותרנו עם הנבוט שהשכנה הנחיתה עלינו לבלי הכרה.

ורגע, ומה איתי? איך אני נרגעת מהחיים האלו כל פעם מחדש, נושמת, חיה? האם יש איזה דמות שתנחם אותי ותיתן לי כוח?

יש לי! כן! בטח!

יש לי את רבנו!!! הנחמן האמיני והנצחי של החיים האלו. זה שיש לו את כל העצות ואת כל הרפואות לרפא אותנו, חולים אנושים שמה לא נפתח להם, עמוק, ונורא, ואוי ואבוי... אם יש לי את רבנו, והוא ידאג לשלוח לי נחמה לכל

מכה שלא תבוא - אז אני אחזיק מעמד.

יהיה מי שירגיע אותי. יהיה מי ירגיע אותי!

וכבר אני מתחילה לנשום. ודיבור נפתח לו.

אבא, בבקשה. כל פעם שנקבל מכה, תרחיק מאיתנו את כל ההיסטריה. את המקלות על הראש, את אלו שיגידו לנו כמה נורא ואיום אנחנו נראים ושעוד רגע נתעלף. בבקשה, תרחיק אותם מאיתנו. ובמקומם תביא לנו נחמה ורפואה, שמחה והתחזקות, כוחות נפש והתעוררות - להתחיל כל פעם מחדש לסחוב את שאריות הגלות הזאת עם הראש מעל המים. אמן ואמן.

חצויה

הי חברות! מה שלומכן? כאן רחל מהמטווה. כן, כן. זאת אני, לא מתאמנת בקליעה למטרה. אין לי את זה. אני מהסוג שמסמן מטרה אחרי שאני קולעת. אבל הפעם רציתי לספר לכם על החיצים שנעצים בי באמיתי.

החיצים שחוצים אותי לשניים. האמביוולנטיות הדואליות וכל שאר המילים המפוצצות שבעצם מתארות את החצי האחד והחצי השני שבמקרה שייכים לך אבל כל אחד מהם מושך לכיוון אחר לחלוטין.

זה פוגש אותנו המון ביום ובחיים. החיצים של המלך האכזר. יש לו ארנסל שלם כולם על אותו בסיס שנועד לבלבל ולהרחיק. את מחליטה להתפנק במגנום החדש בשעת ערב קרירה במרפסת. תוך כדי שבלוטות הטעם מפענחות בעונג את המרקם הקריספי של הפונצ' בתוספת שקדים קלויים ורמזי בראוניז קטיפתיים, המצפון/היצר הטוב/היצר הרע/עדיין לא החלטתי למי שייך השדר, מתחיל לרדת עלייך/ליישר אותך/להזכיר לך: סוכר לבן!! ועוד בלילה! והקלוריות!

הקרב על הלב ניטש ביתר שאת ועולה דרגה.

"תלמדי להנות!!!" רודה בי המנחה לאושר (אהבתי את העריצות השתלטנית ככה בטוח נהנים...).

"ולמה דווקא כזו הנאה?" התזונאית הרגשית הרוחנית.

"ולמה את שואלת למה? תמימות ופשיטות!" נראה לי שאת זה רחל אומרת, ממש מתאים לה.

כל זה מדגם קטן שאינו מייצג ממגנום אחד בודד. עדיף כבר לפרגן את השרידים המתוקים לתינוק שאיבחו שיש כאן משהו שווה והצטרף אלייך לאתנחתא. וזו רק ההתחלה לדברים הקטנים.

בעיניי הרוח הפיצול החוצץ הלז הופך למטרד של ממש. את פותחת תהילים פוזלת לשמות הצדיקים. מתחילה לגרוס במרדף אחרי עצמך. בדרך את מנסה להיזכר בפרשת השבוע. ורק כדי לא לפגוע לך באגו את לא מתייחסת לעובדה ששוב את יודעת מהי הפרשה רק מהדפים של החיידר או הגן.

שימי לב אין זה אבחון לפיצול הנשי הקבוע המאפשר לך לחלוש בבת אחת על שבע חזיתות. זה מובנה, זה בסדר. זהו תיאור על החיצים האלו שהוא יורה בנו ללא הרף. חיצים שחוצים אותנו ומבלבלים לנו את הלב.

וגם אם עכשיו את בקטע ממש טוב. אין לך שאלות הכול נראה לרגע מושלם. כולם יושבים מעל צלחות מהבילות את מנעימה להם בסיפור חינוכי, חני ושושני תולות בך מבטים מרותקים. שמואל וישראל משחקים בשלווה למרגלותייך. יום מושלם ישתבח שמו לעד. גם אז הוא יודע לשלוף לך מהארסנל ההרסני שלו חץ שנון: ומה יהיה מחר?

כך גם כשאת שקועה בעשיית הטוב ננעצים בך חיצים מורעלים שדוקרים בך ללא רחם. לפעמים הם נוחתים בשקט קטלני לפעמים בשריקה מחרישת אוזניים. יש להם נטייה לחצות אותך לשניים. בין הטוב לרע. בין הייאוש לגאווה. בין הקודש לחול. רגע אז מה נהיה? מה איתי? האם אני צדיקה? צדיקה נסתרת? או רק נסתרת?

מה עושים עם כל הדבר הזה? בורחים!!! לברוח?! כן! לאן? למבצר המים. לתורה הקדושה. לשם מגיע הצדיק והוא מבטיח: "ואני רופא אותה!" רופא

בהווה, זה קורה כל הזמן.

לכן את לא נבהלת

גם אם זה לוקח

קצת (הרבה) זמן.

העיקר שהגעת

אל הכתובת

האמיתית.

מילתא
דשטותא

לרדוף אחרי השם בכל מצב

היצר הרע רודף אחריו כל הזמן ומנסה להפיל אותנו בתוך כל מיני ניסיונות. כדי שלא ניפול מהירידה ונתחזק מחדש בעבודת השם, עלינו לזכור מה שרבנו מלמד אותנו: ירידה תכלית עלייה.

לא להתעסק במחשבות שליליות

בזמן הירידה היצר הרע רוצה שנתחיל לעסוק במחשבות שליליות: למה ככה קרה לי, ובגלל זה קרה לי, ואולי בגלל זה נפלתי... הוא מסובב מערב ומבלבל את דעתנו. "כל רודפיה השיגוה בין המצרים", אנחנו חסומות במצרים בלי יכולות להשתחרר. אבל אנחנו נקטיב לרבנו שאמר: ולא יפול בדעתו מכל הנפילות וירידות שבעולם, כי אם שיתחזק ויתאמץ לבלי להסתכל על זה בשום אופן שבעולם אפילו אם יעבור עליו מה, ואז יזכה לבסוף שיתהפכו כל הירידות לעליות גדולות.

מי זוכר מה היה לפני 200 שנה?

מה קורה לנו כשבא ניסיון? בום טראח! כעסנו, דיברנו לשון הרע וכו'... נכשלנו חלילה. אנחנו מסתכלות על עצמנו ואומרות: איך הגעתי שוב למקום הזה? הרי כל כך התחזקתי בביטחון ואמונה, בהנהגתו הטובה והנפלאה של השם עליי, איך ירדתי לכאלו תהומות? לכעוס? להתעצבן? כל כך לא מתאים לי! אומר לנו רבנו: אסור לך להסתכל על הירידה הזו. אל תחשבי עליה כלל, רק תמשיכי קדימה! תחשבי שהניסיון היה לפני 200 שנה. מי זוכר מה היה לפני 200 שנה? תסיחי את דעתך בכל מיני אופנים ורעיונות. תקומי מהביצה! ותראי שהניסיון יתפוגג ויעלם. על ידי שלא תסתכלי עליו, את תדלגי עליו ותינצלי מהמרירות והמרה שחורה שהוא גורם לך. כי היצר הרע רוצה שהזמן שבו ליבך נשבר, שבו את שואלת את עצמך בדמע: 'איך ככה התנהגתי בצורה שהיא הפך האמונה?' - יתבזבז לך למרירות שלא תוביל לכולם. בורא עולם רוצה שאת הזמן הקדוש של הלב השבור, ננצל להתקרבות נפלאה אליו, נגלה כמה שהוא אוהב אותנו. הרי הוא יתברך הוריד אותנו למקום הזה. עכשיו הלב שלנו פתוח לשוב אל השם!

לקחו לך את המצופים? תעשי תנועות!

כשבורא עולם לוקח לנו את האמונה - זה כמו אחד שלא יודע לשחות, הוא צף עם מצופים, ופתאום בא מישהו ולוקח לו אותם. אמאלה! אפשר לטבוע! אם היינו מבינות: מישהו לקח לי את המצופים? אני ממשיכה לעשות תנועות! אני אכה במים ואשתולל, התנועות יעזרו לי להתקדם קדימה, לצוף ולא לשקוע! עד שאגיע לחוף מבטחים...

ניסיון = מבחן בלי ספר פתוח!

אם הייתה לנו אמונה בשעת הניסיון זה לא היה מבחן, הספר היה פתוח והיינו יכולות להעתיק, אבל בשעת ניסיון נשאר לנו רק הרשימו של האמונה. אומר לנו רבנו נחמן: כשלוקחים לך את האמונה, אל תתעסקי עם היצר הרע, אל תנסי להילחם, פשוט תנטשי את הזירה. זה 'ברכה לבטלה' להתעסק עם הניסיון עכשיו, תתקדמי הלאה. הבעל שם טוב אומר: סור מרע ועשה טוב - תעשה טוב! הרע ממלא יעלם. אדם נתקע בתוך עשייה של רע. למה? תסור משם, תסור! תעשה דברים טובים והרע יעלם. הניצחון של היצר הרע הוא שאת חושבת על הניסיון. כך הוא מכניס אותך למרירות ומרה שחורה. הניצחון וההצלחה הם לברוח מהמחשבות האלו. לא לתת להן שום אישור כניסה. להכניס למוח מחשבות אחרות. תעסיקי את עצמך במשהו אחר - זה פשוט יתמוגג ואת ניצחת. הירידה תתהפך לעלייה.

ובכל זאת, אני מוצפת! מה עושים?

רבי יצחק ברייטר זצ"ל אומר שמניסיון לניסיון מתבררת לנו הדעת שאין עוד מלבדו. ובכל זאת, אם את חשה שכולך מוצפת, הניסיון גובר עלייך ואת טובעת... תעזבי את הכול, תבואי לפני השם, תספרי לבורא עולם שאת חייבת להוציא את כל מה שצף אצלך. אם לא תוציא

כשהראש נמצא בתוך העגלה

בבואנו להתאמן בעצת ה"אזמרה" הקדושה אי אפשר שלא לשאת את עינינו אל סגורם של ישראל ר' לוי יצחק מבארדיטשוב. הצדיק הקדוש הזה היה אומן בלקחת מציאות שנראית גרועה לחלוטין ולהפך אותה מן הקצה אל הקצה. לאחרונה שמעתי רעיון יפה שממש פקח את עיניי ונתן לי הבנה מחודשת על כל המושג של "לדון לכף זכות".

ידוע אותו סיפור על ר' לוי יצחק שראה פעם יהודי פשוט, בעל עגלה במלאכתו, עטוף בטלית ומעוטר בתפילין – ומושח את גלגלי עגלתו בזפת. עושה מלאכתו שאינה נקייה, בעת היותו עטוף בקדושה. פנה ר' לוי יצחק כלפי מעלה ואמר: "ריבון העולמים! ראה עד היכן מגעת אהבתו של ישראל אליך: אף בשעה שיהודי מושח מרכבתו בזפת – אין הוא מסיח דעתו ממך. אין הוא שוכח מלכותך"...

באמת במבט שטחי נדמה לנו שהאופן שבו ר' סנור לוי יצחק על אותו אדם נראה מגוחך ותלוש מהמציאות, אך אם נעמיק מעט נגלה סוד נפלא ועצום. איך אפשר לדון לכף זכות כל אדם, יהיה איך שיהיה, באיזה מצב גרוע שהוא ולהעלותו באמת לכף זכות, כדברי רבנו הקדוש. צריך להבין, אדם זה, אותו פגש ר' לוי יצחק, שקוע היה כל כולו, ראשו ורובו בעגלה, בגלגלים ובזפת. זו המהות שלו, זו המדרגה שלו. עמוק בתוך העולם הזה. עמוק בתוך העגלה. ובאותו מקום בו הוא נמצא הוא עדיין זוכר את ד', את הטלית ואת התפילין. וואו, איזה מדהים...

כאשר אנו באים לדון לכף זכות את האחר או את עצמנו עלינו לקחת בחשבון את המקום בו נמצא האדם הזה (או אנחנו עצמנו) ומשם למצוא בו נקודות של זכות. כל אדם והמקום שלו. המדרגה שלו. הנסיונות וההתמודדות שלו. יש אחד שדבוק בהיכלות של קדושה וקרבת אלוקים ויש אחד ששקוע עד למעלה מראשו בתוך טיט ורפש של תאוות ובלבולים.

מה שקל כל כך לאחד קשה עד בלתי אפשרי לשני. לכל אחד מאזני המשפט שלו אז - "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו"...

ובלי להקצין כל כך אפשר להיתקל באינספור דוגמאות מהחיים. הבן המתבגר שעסוק רק בעצמו, בת השכנים ששינתה סגנון וממש נראה ש"עובר עליה". ולא צריך ללכת רחוק, זו יכולה להיות אני עצמי שמרגישה הרבה פעמים שתפילת שחרית בשבילי זה כמו הר גבוה ובלתי אפשרי.

כן, גם אני מרגישה לפעמים שהראש שלי בתוך העגלה של החיים. דוחפת אותה כמעט בלי טיפת אויר לנשימה, מנסה להספיק אינספור משימות בבוקר אחד ובאיזשהו שלב כמעט לפני חצות היום מוצאת את עצמי מריצה ברכות השחר, "שמע" ו"שמרע" (במקרה הטוב...) עם אפס כוונות ואלף מחשבות שמתרוצצות ומסיחות דעתי מן התפילה.

אם אתבונן על עצמי מהמקום המתוקן שבו הייתי רוצה להיות (תפילת שחרית מלאת דבקות באשמורת הבוקר עוד לפני שהילדים מתעוררים...) - מזוית כזו נראית תמונה גרועה מלאת חסרונות. אבל אם נניח על כף המאזניים את כל העומס ופיזור הנפש שאיתם אני מתמודדת, תיראה פה תמונה אחרת לגמרי. תתגלה כאן אשה קטנה שמתמודדת עם כל כך הרבה עול ועדיין בוחרת לא לוותר על הרצון והשאיפה להתפלל שחרית.

זה מזכיר את מה שמובא מהבעל שם טוב זצוק"ל, "שגם זה האיש המוטרד כל היום בשווקים וברחובות, וכמעט ששוכח שיש בורא עולם, רק בעת שמגיע זמן תפילת מנחה עולה על זכרונו שהגיע זמן התפילה, וגונח ונאנח בלבו איך שפנה כל היום בהבלי עולם, והוא רץ לסמטא אחת מן הצד ומתפלל מנחה, הגם שאינו יודע מה הוא מדבר, עם כל זה נחשב ויקר מאד לפני הבורא ברוך הוא, והאנחה שלו בוקעת רקיעים".

נסיים בדיבור חזק מרבי חיים ויטאל תלמידו של האר"י הקדוש שסיפר: פעם אחת שאלתי למורי, האר"י זצ"ל, היאך היה אומר לי, שנפשי היתה כל כך מעולה, והרי הקטן שבדורות הראשונים היה צדיק וחסיד, שאין אני מגיע לעקבו?

ואמר לי: "דע לך, כי אין גדולת הנפש תלויה כפי מעשה האדם, אלא רק כפי הזמן והדור הוא. כי מעשה קטן מאד בדור הזה שקול כנגד כמה מצוות גדולות שבדורות אחרים! כי בדורות אלו הקליפה גוברת מאד לאין קץ, מה שאין כן בדורות ראשונים" (שער הגלגולים, הקדמה לח). בימים אלו בסוף של הסוף, היצר הרע מוציא את כל סוגי הנשק שלו כי הוא יודע שעוד רגע הוא נשחט ונאבד מן העולם. המלך האכזר תקע בנו, בנות מלכים יקרות ואהובות כל כך, את כל העשרה מיני חיצים. עצבות, יאוש וחדלון ואנחנו שנפלנו חלושות מה נותר לנו? רק לסמוך על כוחו ועצותיו של הצדיק שהבטיח "ואני רופא אותה".

תפילה לזכור את התכלית

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂנַזְכֶּה לְמִלַּת רְצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְנִזְכֶּה לְעֶסֶק בְּעִבּוֹדְךָ תָּמִיד בְּאַמֶּת וּבִלְבָב שְׁלֵם. וְנִזְכֶּה לְסוּר מֵרַע לְגַמְרֵי בְּאַמֶּת וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעִינֶיךָ תָּמִיד, לְמַעַן נִזְכֶּה עַל־יְדִיזָה לְהַשִּׁיג הַתְּכֵלִית הָאֱמִתִּי. וּבְכֹל עֲשִׂיתֵנוּ וְעִסְקֵנוּ שְׂנַעֲשֶׂה וְנַעֲסֶק בְּזֶה הָעוֹלָם, בְּכֹלֵם יְהִי כְּוָנְתֵנוּ רַק בְּשִׁבִיל תְּכֵלִית הַטּוֹב הָאֲחֵרוֹן, כְּדִי שְׂתִתְּגַלֵּל מִזֶּה הַדְּבָר הַשְּׂגָת תְּכֵלִית הָאֱמִתִּי, וְלֹא נַעֲשֶׂה שׁוּם דְּבָר, וְלֹא נַעֲסֶק בְּשׁוּם עֶסֶק, וְלֹא נִדְבַר שׁוּם דְּבָר, שְׂאִין בְּהֵם הַשְּׂגָת הַתְּכֵלִית הָאֲחֵרוֹן, וְנִזְכֶּה לְקִיּוּם מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, בְּכֹל דְּרָכֶיךָ דְעָהוּ וְהוּא יִישַׁר אֹרְחוֹתֶיךָ, וְכָל מַעֲשֵׂינוּ יְהִי לְשֵׁם שְׁמִים:

(ליקוטי תפילות א', יח')

ליקוטי תפילות

המשך מעמ' קודם (שמחה והתחזקות)

את זה לפני השם זה יתפרץ במקום - אחר. תוציא לפני השם את הכאב והצער שלך, תברחי מהיצר הרע שמנסה לתת מציאות לכל הסביב. אין אני! יש רק השם בעולם. תבקשי עזרה. זה יקל עליך ויכניס בך שמחה, כל המתחים וההקפדות יצאו ממך, תקבלי בירור ורגיעה - השם הוא מלך!

ולסיכום - תמשיכי!

מניסיון לניסיון מתווספת אצלך עוד קצת אמונה ועוד קצת הכנעה ובסוף תהיי חזקה לגמרי. ממשכה קדימה יהיה איך שיהיה. לא מתפעלת ולא מתבלבלת, לא כועסת ולא מתעצבנת. הכול מכוח זה שביטלת את דעתך ובאת אל השם לבקש עזרתו. יהי רצון שנזכה להכנעה המתוקה הזאת. "השם מעון היית לנו מדור לדור", שהשם יתברך יהיה לנו מעון, מפלט ומכסה מכל מעברי החיים. אכ"ר.

בס"ד
הקו שיכניס לך
שמחה אמיתית ללב
סוגם יצחיק
אותך....
079-60-767-35
לושים בלבד

מרגישה שלפעמים את נעלמת לעצמך?
 שהחיים 'גדולים' עליך ותובעניים
 ואת מחפשת אויר לנשימה?
 ואולי את טובעת בתוך
 אינספור עיסוקים ועניינים
 ויש משהו אחד,
 שאת לא יודעת לקרוא לו בשם
 אבל הוא חסר לך מאוד מאוד?
רק תהיי מתגעגעת
 הספר הזה נועד בשבילך
רק תהיי מתגעגעת
 למצוא את השביל שלך
 בדרכו של רבי נחמן מברסלב
 ולהתחבר פנימה
 בתוך היום יום
 לנקודה המיוחדת שבך

ועכשיו
 במחירי
 שבוע הספר

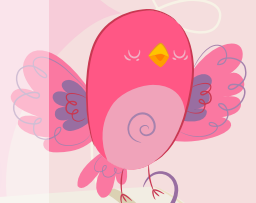
ניתן להשיג עכשיו בצפת 0504116096
 או בחנויות יפה נוף פלדהיים

- 50 עלונים נתרמו לזיווג הגון מהרה לרחלה ציונה כוכבה בת חנה
- עימוד העלון מוקדש לרפ"ש לאסתר בת שרה בתושח"י
- נתרמו 50 עלונים לזיווג הגון לדוד בן לאה הדסה
- 200 עלונים נתרמו לרפואה שלמה למשה בן בידה וסימה שמחה בת זמילה גאולה
- 100 עלונים נתרמו לזיווג הגון מהרה לח.ש.
- ציור המעשיות נתרם לע"נ עירית בת שמואל
- 100 עלונים נתרמו ללידה קלה לפ.ב.
- 100 עלונים נתרמו להצלחה בתורה ביר"ש לי.ח.

משפחת המנויות של 'חברות מקשיבות' יוצאת לדרך!

רוצה לקבל את עלון 'חברות מקשיבות' צבעוני ומאיר עיניים **עד הבית?**

בתרומה של 30 ש"ח לחודש בלבד **את זוכה ומזכה!**

התקשרי עכשיו: 050-4116096

משלוחים לכל רחבי הארץ

מבצעי סוף שנה למורות וגננות

כרטיסיות משתלמות

ממשיכים עם המבצעים החזקים ביותר שלנו:
 1000 כרטיסי ביקור - 350 ש"ח
 1000 כ. ביקור מגנט - 400 ש"ח
 5000 פליירים - 450 ש"ח
 5000 מודעות A4 - 700 ש"ח

ועוד מבצעים שאנחנו לא מגלים....

המחיר לא כולל מע"מ ומשלוח ט.ל.ח.

לפרטים:
 0533192135
 מייל: copy3192135@gmail.com

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM